

Concert: Weihnachtsoratorium, J.S. Bach ; BWV 248

Weihnachtsoratorium: in z'n geheel...!

Bach Cantorij Baarn o.l.v. Bas Ramselaar.

M.m.v. Marjon Strijk, sopraan; Maarten Engeltjes, alt; Gerben Houba, tenor; Igor Bogaert, bas; Instrumentale solisten: Mirjam Oost, viool; Angela Stevenson, cello; Dieks Visser, fluit; Henk Knöps, hobo; Beatrijs Korevaar, trompet; Henk van Zonneveld, orgel.

Gehoord zondagmiddag 17 december 2006 in de Nicolaaskerk, Baarn.

De naam Weihnachtsoratorium doet vermoeden dat het om één compact werk gaat. Maar we hebben te maken met zes afzonderlijke cantates, door Bach weliswaar als oratorium aangemerkt, maar bedoeld om op de desbetreffende feestdagen in de kerk tijdens de dienst uit te voeren. Het gaat om: Am 1. Weihnachtstag; Am 2. Weihnachtstag; Am 3. Weihnachtstag; Am Neujahrstage; Am Sonntag nach Neujahr en cantate 6 Am Feste der Erscheinung Christi.

Dat het een hele opgave betekent voor de uitvoerenden om alle zes de cantates achter elkaar uit te voeren moge duidelijk zijn. Trouwens: niet alleen voor de uitvoerenden, maar ook voor de concertgangers was het een hele zit: drie en een half uur (dus: kussentjes mee!).

Dat het Weihnachtsoratorium niet één verhaal is maakt het moeilijk om er een verslag van te maken. Ik zal me moeten beperken tot een brede indruk. Laat ik beginnen met het koor van de Bach Cantorij. Vanaf begin tot het einde moesten ze hard werken om neer te zetten wat de dirigent hen opgaf. Maar het knalde er bij tijd en wijle uit! Jauchzet Frohlocket was een feest om te horen en te zien. De koralen zijn de pijlers waardoor het werk gedragen wordt en dit werd door het koor waargemaakt: het werd een telkens terugkerend feest. Jammer was wel dat het orkest niet altijd mee fraseerde met de gezongen tekst.

De akoestiek in de kerk maakte het wel moeilijk, vooral voor het orkest. Heeft het koor als voordeel dat zij recht de kerk in kunnen zingen en daardoor als één geheel over te komen, de instrumentalisten - vooral de strijkersgroep - misten de spirit, door het koor wel aangegeven! Noem bijvoorbeeld "Ehre sei dir, Gott gesungen": het koor "spetterde"; de strijkersgroep kwam daarbij ongelijk en gezapig over. Het orkest had mogelijk last van de galm in de grote Nicolaaskerk en vormden niet altijd de exacte accuratesse die de muziek nodig heeft. De houtblazers hadden hier weinig problemen mee; het koper had soms moeite met synchroniteit. De continuo stond als een betrouwbaar fundament van begin tot het eind onder alle zes de cantates.

Als vocale solisten viel Gerben Houba op met zijn mooie, betrouwbare vertolking als evangelist. In de aria's kwam hij minder sterk over, maar hij liet zijn vakmanschap blijken tijdens zijn vertolking van o.a. Frohe Hirte; daarbij was het samenspel met de fluitist prachtig.

De counter Maarten Engeltjes kwam in zijn rollen overtuigend over. Een veelbelovend en prachtige stem, waarvan we nog veel hopen te horen. De sopraansoliste Marjon Strijk wist haar aria's (o.a. Flöbt mein Heiland) en kleinere partijen (o.a. Engel) met verve neer te zetten. In de meesterlijke compositie: het terzet "Ach, wann wird die Zeit erscheinen" klonk een moeiteloos samenspel van sopraan, tenor, alt en solo-violiste.

De bassolist zong met veel vibrato, waardoor hij niet helemaal paste bij de andere solisten. In de aria "Großer Herr" zat hij echter helemaal in zijn "koninklijke" rol.

De dirigent had nu en dan moeite om allen bij elkaar te brengen en te houden (synchroniteit). Hij dirigeerde echter met verve en enthousiasme. Duidelijk was er veel aandacht besteed aan de dictie van het koor. Kort samengevat: een prachtige middag, al zou de Bach Cantorij zich voor een volgende uitvoering kunnen afvragen of een keuze uit de zes cantates een optie is.

Hans Rikkert de Koe.